

Arrest

nr. 199 527 van 9 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BUYSSE
Kortrijksesteenweg 597
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 11 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 september 2017 met refertenummer 72336.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 december 2017.

Gelet op de beschikking van 19 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige vierde asielaanvraag grotendeels steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk problemen ten gevolge van haar gedwongen huwelijk binnen de Masai-gemeenschap.

Verzoeksters eerste en tweede asielaanvraag werden respectievelijk geweigerd bij 's Raads arresten nr. X van 19 december 2007 en nr. X van 23 juni 2010 omdat haar asielrelaas niet aannemelijk of geloofwaardig is.

In het kader van verzoeksters derde asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 27 oktober 2016 een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeksters beroep tegen die beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. X van 3 februari 2017.

Ter ondersteuning van haar huidige vierde asielaanvraag legt verzoekster bijkomende verklaringen af - ze verklaart haar schoonfamilie te vrezen- en volgende documenten neer: vier dreigbrieven van haar schoonfamilie en een begeleidende brief van haar advocaat.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorige asielaanvragen bij 's Raads arresten nr. X van 19 december 2007 en nr. X van 23 juni 2010 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoot in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster, die zeer opmerkelijk in haar beroepschrift nagenoeg hoofdzakelijk de mannelijke persoonsvorm gebruikt, het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het beknopt uiteenzetten van enkele theoretische beschouwingen, het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het volharden in de bewijswaarde van de door haar neergelegde documenten, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad wijst erop dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zo blijkt uit voormelde arresten van de Raad waarin in het kader van verzoeksters eerste en tweede asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, waarin zij tot op heden volhardt, werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden en gelet ook op het feit dat dergelijke brieven door eender wie kunnen worden opgesteld, alsook de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat het opmerkelijk is dat drie van de vier dreigbrieven met de aanhef "Dear" beginnen, kan aan de door verzoekster in het kader van onderhavige asielaanvraag aangebrachte dreigbrieven geen bewijswaarde worden gehecht.

Dergelijk algemeen en niet in het minst ernstig verweer vanwege verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar asielrelaas, te ontkrachten.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 november 2017, voert verzoekende partij aan dat zij nieuwe elementen heeft ingediend, met name dreigbrieven van haar schoonfamilie en een brief van haar advocaat.

4.2. In het arrest nr. 5191 van 19 december 2007 werd door de Raad besloten dat aan verzoekende partij haar vrees voor besnijdenis en haar schoonfamilie geen enkel geloof kon worden gehecht: *“De Raad stelt vast dat verzoekster haar gebrekkige kennis over de Massai-cultuur tracht te weerleggen door te verklaren dat zij geen deel uitmaakte van deze gemeenschap omdat zij niet aanvaard was en vaak vluchtte voor het geweld, waardoor ze geen kennis kreeg van de tradities en rituelen. Van iemand die beweert gedurende tien jaar in een Massai-dorp gewoond te hebben, mag redelijkerwijs verwacht worden dat zij op de hoogte is van basistradities zoals de huwelijksceremonie en de naamgeving, en de namen van belangrijke rituelen in de Massai-taal. Verzoekster beperkt zich ertoe de argumenten van het CGVS te betwisten en haar eerdere verklaringen te herhalen, hetgeen niet dienstig is om de motivering van de bestreden beslissing te ontkrachten (R.v.St., X., nr. X, 10 maart 2006; R.v.St., X., nr. X, 4 januari 2006), De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing bovendien terecht opmerkte dat het merkwaardig is dat verzoekster enerzijds gedwongen in het Massai-dorp zou verbleven hebben en van haar geëist werd dat ze besneden zou worden, terwijl anderzijds vastgesteld werd dat ze gedurende tien jaar deze besnijdenis niet gedwongen heeft ondergaan, haar kinderen naar school gaan en niet opgevoed worden naar Massai-traditie, zij nog wekelijks naar de Anglicaanse kerk ging en haar toegelaten werd gewone kledij te dragen. Verzoekster verklaring dat (i) de besnijdenis door oude vrouwen gedaan moet worden en zij de kracht niet hebben om haar te dwingen (ii) zij enkel naar de kerk ging en de kinderen enkel naar school gingen wanneer zij bij haar moeder was, is niet van die aard dat zij de hierboven aangehaalde argumenten van het CGVS kan weerleggen, gezien dit loutere beweringen betreffen en verzoekster bovendien niet ingaat op de bemerking omtrent haar kledij. De motivering van de bestreden beslissing blijft derhalve staande en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt. Omtrent de verklaringen van verzoekster dat de bruidsschat onmogelijk kan terugbetaald worden gezien haar overleden vader de enige was die de inhoud hiervan kende, waardoor besnijdenis nu de enige oplossing is, stelt de Raad vast dat dit eveneens een blote bewering betreft.(...)”*

Betreffende de door verzoekende partij in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde brieven van haar schoonfamilie, herhaalt de Raad de grond in de beschikking waar dienaangaande wordt opgemerkt dat *“(...) aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zo blijkt uit voormelde arresten van de Raad waarin in het kader van verzoeksters eerste en tweede asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, waarin zij tot op heden volhardt, werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden en gelet ook op het feit dat dergelijke brieven door eender wie kunnen worden opgesteld, alsook de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat het opmerkelijk is dat drie van de vier dreigbrieven met de aanhef “Dear” beginnen, kan aan de door verzoekster in het kader van onderhavige asielaanvraag aangebrachte dreigbrieven geen bewijswaarde worden gehecht.”* De door verzoekende partij neergelegde brief van haar advocaat, waarin deze kort de door verzoekende partij aangehaalde, doch eerder ongeloofwaardig bevonden vrees uiteenzet, kan, gelet op de louter ondersteunende werking van documenten, geen bewijswaarde worden toegedicht. De door verzoekende partij neergelegde documenten zijn derhalve geenszins van aard de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en uiteengezette vrees te herstellen.

4.3. Verzoekende partij legt voorts ter terechtzitting middels een “aanvullende nota” enkele nieuwe stukken neer die zij in de bijgevoegde inventaris als volgt aanduidt: *“1) Artikel The Guardian dd 11.11.2017 ivm mutilatie te Kenia, in het dorp waar verzoekster leefde, 2) Artikel The Guardian dd. 6.2.207 ivm de praktijk van circumcising ondanks het verbod van 2011, 3) Artikel the Daily Maver dd*

16.2.2017 ter bevestiging stuk 2. ivm geheime genitale mutilatie, 4) Report dd. 25.8.2017: 1200 meisjes slachtoffer van gedwongen mutilatie”.

Verzoekende partij geeft echter -noch in de aanvullende nota, noch mondeling ter terechtzitting- niet de minste toelichting omtrent die informatie en de reden dat zij deze neerlegt. Ze licht niet concreet toe wat de stukken precies inhouden en in welke mate ze haar relaas en aangehaalde vrees zouden ondersteunen. Verzoekende partij vermag het niet aan de Raad overlaten om uit een dergelijke bundel stukken enig verweer te distilleren. Het is aan verzoekende partij om toe te lichten op welke wijze deze nieuwe documenten haar asielaanvragen op ‘overtuigende’ wijze vermogen te ondersteunen, *quod non in casu*.

Een loutere verwijzing naar algemene informatie, zoals die door verzoekende partij aangebracht omtrent de praktijk van vrouwenbesnijdenis in Kenia, volstaat hoe dan ook niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier, gelet ook op de eerder bij de vorige asielaanvragen vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

Verzoekende partij gaat voor het overige niet *in concreto* in op en laat voorts na daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 27 november 2017 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS